

23 שנה ליצאת העלון "שמעו ותחי נפשכם"

העורך: הרב יצחק עידן וובר ארליך שליט"א

גלאיון מס' 746

מתורתו של הגאון הצדיק רבי משה וובר ז"ע"א

פרשת וירא י"ח חשוון תשע"ז – נא לא לעין בעלון בשעת החפילה ובקריאת התורה

אמרותינו

– לישראל העתידיין לירשה כאשר התורה בהן גפרית ומלה שרפיה כל ארץ וכו' כמהפכת סדום ועמורה אדמה וצבים אשר הפך ה' באפו ובחמתו". והנה בפרשׁת "עקב" על הפסוק "ואבדתם מהרחה" פירש רשי": "دلוזו המבול ניתן ארכה שנאמר: "והיה ימי מאה ועשרים

"ויגש אברהם ויאמר וגו"

פירש רשי: "לדורון לתפלה ולמלחמה", ויש להתבונן למה מסר אברהם אבינו ע"ה את עצמו כל כך עבור אנשי סדום, הרי הם היו רעים וחטאיהם. ונראה לפרש ולהסביר זאת על פי מה שכותב הרמב"ן וזה לשונו: "ודע כי משפט סדום היה למעלת ארץ ישראל וכו', וראה הקב"ה שייהיא לבני מרי

זה קרה בשבועו!

בגדי אמת ולא בגדי צב

מעשה במלך שחיפש בקדחתנות חייטים שיתפרעו עבورو בגדי מלכות. לאחרrigגעה רבה, איתר המלך שני חייטים שהציגו עצם כמומחים עולמיים. ואולם לביש מזויל של המלך היו אלה שני דמאים שלא היה להם מושג במלאת תפירתם בגדים. זמן אותן המלך ולאחר שחציג בפניהם את מבוקשו נקבע

בתאריך יעד שבו עליהם לסייע את מלאכתם. ימים ספורים לפני פקיעת התאריך, שלח המלך את אחד משריו לבדוק כיצד מתנהלת מלאכת התפירה. כאשר הגיעו לבית מלאכתם, הופתע השר להוויה שבמכונות התפירה לא מצוינים שום בדים וחוטים. החייטים המופתעים מביקורו של השר, החלו להפעיל את מכונות התפירה בכדי ליצור את הרושם כאלו הם עוסקים במלאכתם. תוך כדי "מלאכתם" שאל את השר כיצד הוא מתרשם מאופיים של בגדי המלכות היהודיים. השר חשש להודות שאנו רואה מעצמה, ולכן הכריז שהגדים משובחים ביותר ומרהיבין עין. והנה הגיעו היום המיויחל. החיטאים "מודופלים" הביאו כביבול את בגדי המלך ובקשו ממנו שייעניק להם את הזכות להלביש את אותם בגדים על גופו של המלך. התבונן המלך בגדיהם החדשניים ונחרד להוויה שאיןנו רואה שום בגדים. ואולם מהחשש המשך בעמוד אחריו

אהלם של הרב והרבנית ז"ל

היה ניתן למצוא גם כאליה שחוזותם הייתה מעוררת אימה ורתיעה. אולם, מורנו לא רק שלא התייחס למראים אלא הוא אף הרעיף עליהםם אהבה וחום מיוחדים. בין האורחים הרבים שהיו פוקדים את ביתו הקטן בשכונת הקטן בשכונת בת-אונגרין בלבד "מאה שעירים" היו גם אורחים קבועים שהיה מגיעים מיד' שבת בשבתו. אחד מהם היה "צמחוני" שלא נכנס בשור או עוף לפיו. עבورو בישלה הרבנית מרים ז"ל סייר מוקט מיום וסיר חמוץ מיוחד שהיה פרווה.

בבית קטן וחם זה, מצאו בעלי תשובה רבים את החום והאהבה שהוא כל כך חסרם להם וגם הרובה שבורו לב שלא היה מי שיתיחס אליהם, מצאו את מקומם בبيתם של הזוג המייחד כל כך – **הרב משה והרבנית מרים ז"ע"א.**

כל המעניינים קיבל את העalon
"שמעו ותחי נפשכם" למיל שלו
פינה לכבודת המיל:
shimovetechi@gmail.com

Dידת הכנסת האורחים של רבנו הנה"צ רבי משה וובר ז"ע"א ואשתו הרבנית מרים הייתה מהمولאות והנדירות בדורנו. ידוע שבדרכו לכל הבית ישב בראש השולחן, ואולם מורנו ישב במרכז בין כל האורחים. זכור בין האורחים הרבים שהיו פוקדים את ביתו יותר ממנה, כאשר הגיע פניו לא רק שמע עליו, ניגש הכיר את מראה פניו אלא רק מהשכבה שבטה הוא הרב משה וובר – בעל הבית. היה לרבנו מנהג לחלק לכל האורחים את הסלטים הרבים שהרבנית מרים ז"ע"א הייתה מכינה. הוא היה נעמד על שתי רגליו ומחלק לכל אורח בצלחתו את הסלטים. פעמים רבים היו מגיעים לבתו יותר ממנה אורחים ותמיד הספיק האוכל עבורי כולם. כשהרבנית מיד' פעם הייתה מעירה לו שהוא חוששת שהאוכל לא יספק לכל-כך הרבה פיות, הוא היה מה릭 ואומר שאת המנה שלו הוא יחולק עם האורחים. בין האורחים הרבים שהיו פוקדים את ביתו,

מוצאי שבת	הדלקת נרות
ירושלים:	4.16
תל-אביב:	4.31
חיפה:	4.21
באר-שבע:	5.31
בנ"ר-שבע:	6.08
רבני תמס:	4.32

לקט של הדברים הכתובים בגלויונות אלה מושמעים בהרחבה בסdotsת הקלוטות "שמעו ותחי נפשכם" להשיג: 02-5828284. את העalon ניתן לראות בע"ה il www.veber.co.il

הזענה משמחת המשגיח הצעיר לשבת הכהן של עורך העalon הרוב עדנו וובר שליט"א
בכדי להזכיר בנושאי ילדים, שלום בית ועוד יתקשרו לטל. 5828284-550

הוראה למעשה

והגיים לעשות סעודת ביום המילה
(שוו"ע י"ד סיימן ס"ה סעיף י"ב)

המקור בהפרשה: "ויעש אברהם משתה גдол ביום הigel את יצחק". אמרו חכמים: חייב אדם לעשות שמחה באותו יום שזכה למול את בנו, כאשרם אבינו שנאמר: "ויעש אברהם משתה על הigel את יצחק". פרקי דר' אליעזר גדול ביום הigel, כמוון היגל" היינו ה"ג-מל דהינו ביום השmini נדילה, כמוון היגל" (עשה משתה). ובמדרשי תנ"ה מפרשת תורי ע מובא: "וביום השmini ימול", אין כתוב שם שיוציאו הוצאות על המילה. ואוראה כמה ישראלי מחייב את המצוות, שהם מוציאין הוצאות כדי לשומר את המצוות ולשמוחה בהן. אמר הקב"ה: אתם הגור"א לעיין במס' כתובות ובמסכת שבת. משמרם את המצוות ושמחו בהן, אני מוסיף לשם שמחה שאבינו אמר: "ויספו עננים בה' שמחה" לכמ" שמחה כ"ט. ובמסכת נדה דף ל"א מובא: "מנפני מה ארעה תורה - מילה לשמה"? שלא ריש": "שאוכלין ושותין בסעודה, ואביו ואמו נקלע לسعدות מילה. ריש") והוא בירך שם: "שהשמחה בעננו" ואין הלכה ממוטו. הטעם לכך שאין הלכה ממוטו, הוא מפני שהשמחה במעוינו, היינו במעון השכינה, חסירה שם עצבים שאסורים בתשmiss". מכאן איפוא יש ראייה שהتورה צotta לעורך משתה ושמחה ביום המילה.

אבל, רואים מכאן את גודל העניין של שמחה מצוה, שהרי כדי לדוחות את המילה ולהשאיר את התינוק ערל, זאת למרות שמאסה היא הערלה, הכל בכדי שאביו ואמו של הבן ישמרו עם כלום בשמחת המצוות.

לומדים אנו איפוא מוגמרא זו שביום המילה עושים סעודה. ובמסכת שבת דף ק"ל ע"א מובא בעניין זה כך: רבנן שמעון בן גמליאל אומר: כל מצוה שקיבלו עליהם שמחה, כגון

עוני הפרשה

"וישב אברהם אל נערו"

"במדרש מובא: ויצחק היכן הוא? שלחו אצל שם ללימוד תורה. משל לאשה שנתעתה ראה, אמרה: הוαι! ומן הפלז הזה נתעתרתי, לא יהא זו מתחת ידי לעולם. כך אמר אברהם: כל שבא לידי אינו אלא בשביב הדבקות הנשגבת לאקלים". (משך חכמה) "וכמו שכותב בע"ץ חיים" שער מ"ד פ"ג, שלבושי הנשומות בגין עדן הן המצוות, והتورה היא המzon לנשומות שעסקו בעולם הזה בתורה והשלימות, ובמקdash שני שחדר הארון, חסורה שכינה, ובנסוע הארון ויאמר משה קומה ד', וכך לעתיד לבוא גם כן אין מצות בטלות, וכן מצאנו להצדיקים במתיבתא דרכיעע עוסקים בהלכה, כי אף بلا חומר ובלא יציר ובלא רע, גם כן התורה היא ה��ילת האמיתית והוא שעתיקתי בתורה ובמצוות, לפיך אני רוצה שתזוז מזרען לעולם. דע, כי התורה היא משלהמת את היישריאלי ומקשרתו ברם"ח איבריו ושס"ה גידי, נפש, רוח, ונשמה, ומעלתו אל תכלית השלמות האפשרי ובלעדיה לא יוכל אדם לבוא לידי כשרון הגמור מיום נתן ד' אותה לישראל. ומלבד שהוא משלהמת את החיסרון ומונעה הפchiaות אשר באדם מצד חומריותו וכחות טבעו המשוקעים וטומאים בהבל הזמן ועוגביו, עוד היא בעצמותה טוב בלבד, והتورה היא מזון וגם לבוש לנפש ויקר, אושר האמיתית ובה יתרהב האדם לאקלינו ובה ייחזה פניו, הוא השגת האקלות, כי התורה היא מעונו של הש"ת ובה הוא שרווי, כמו שראינו במקדש שבולהות העדות על הארון - שם שרתה שכינה ושם יצאה פרק ה')

שאלות קצרות ותשובות ביצין:

1. מה הקשר בין המלה המסיימת את פרשת לך לבין המלה הפותחת את פרשנתנו?

תשובה: המלה המסיימת את פרשת לך היא: "אתרו" ("נימולו אותו") והגימטריא של המלה זו היא 407 – כמו היגימטריא של הפסוק: "ואומר לך בדמייך חמי" (פסוק שנאמר בשעת ערכית ברית מילה) והםלה הפותחת את פרשנתנו היא "וירא" והגימטריא של המלה זו היא – 217 וחזו – 217 והגימטריא של המטה: "אהוב וחביב מלعلا". ומכאן ניתן לומר שלאחר שאברהם קים את "ואומר לך בדמייך חמי" המרמזו במלה "אתרו" נהיה "אהוב וחביב מלعلا" שכאמור מרמזו במלה "וירא". דבר נוסף: כאשר נחבר את הגימטריות של שתי המילים "אתרו" ו"וירא" נגיעה למספר 624 שwarzו הגימטריא של הפסוק שמתיחס לאברהם אבינו: "והיית לאב המון גוים".

2. ריש"י כותב על המילאים "כחום הימים המופיעות בפסוק הראשון של פרשנתנו: "הוציאו ה' חמה מנורתיקה שלא להטריחו באורחים ולפי שראהו מצטרע שלא היו אורחים באמ, הביא מלאכים עלייו בדמות אנשיים". פירושו זה של ריש"י מעריך לאורה תמייה: וכי ה' לא ידע מלכתחילה שאברהם מצטרע על כך שלא באמ אליו אורחים בודאי שהוא זאת או מודיע הוא הוציא את האורחים וрок מנורתיקה שתורחיק את האורחים והוא לאחר שהצטרע אברהם, הביא לו את המילאים בדמות אורחים?

תשובה: חז"ל אומרים בפרק אבות "לפום צערא אגרא" זאת אומرت כי ככל שאנו יותר מתאמצים ומctrערים עבור קיום המצווה, שכרנו היה גדול יותר. מכאן מובן שאילו לא הייתה יוצאה חמה מנורתיקה והאורחים היו באמ אל אברהם, הוא היה רק מקבל שכר על מצוות הכנסת אורחים. אולם בעת שהוא בתחילת הצטרע על כך שאין לו אורחים, היה קיבל גם שכר על הצעור וגם שכר על הכנסת האורחים שקיים לאחר מכן.

לעילו נשמת האשה החשובה מרת שרה גולדה קופמן ז"ל בת הרה"ג רב אלימלך ובר ז"ל

לעילו נשמת הרבנית הצדיקנית שהייתה מפורסמת במעשי חסידתה הכהרים – מרת יהודית רוביינשטיין ז"ל – נפטרה ב' ניסן תשע"ג

המכתב

הסיק את האח בחדר צדי והציג לפרייך מיטה נוחה לשינה.

עם בוקר ביקש הפרץ לעזוב את המקום ושאל לחשולם המגיע. "אין לי חשבון עם כבודו", משיב לו ר' משה, "ולא אקח ממנו ולגו גם פרוטה אחת".

"מה זה הדבר", תמה הפרץ. "והלא הגשת לי ארווחה, טרחת עבורי והוצאה הוצאות מרבותות".

"אודה על האמת" שוח לה' משה "לא אחד מנק דבר. Ach יש לי, וכמוני מתפרנס הוא מבית מלון שהשכר לו אדוני הפרץ רב החסד. עכשווי, כשהוזמן לישיתארה כבודו אצלך, לא אבקש ממנו דבר, כי אם שיקרב את אחוי ויטיב לו כל הימים".

"מה שם אחיך?", שאל הפרץ. כששמע את שמו נזכר מייד. "זה היה היהודי שביקשתי להוציא את המלון מרשותו ולהעבירו לידי גיסו של מושקה שלו".

השנה הייתה פרנסתו כה גרוועה, עד שלא מצא כדי תשולם

"אמת ונכוון", ענה ר' משה. "ודע, אדוני כי אין באחיו האשם. הלווא מדי שינה בשנה הוא פורע את חובו ומדיק בתשלומיו. השנה הייתה פרנסתו כה גרוועה, עד שלא מצא כדי תשולם. איש כשר וישראל הוא אחוי, ובודאי ישיב את חובותיו כשיוטב מצבו".

"זה זמן רב שלא ראייתי את אחיך", אמר הפרץ. "היכן הוא לאחרונה".

"הנה הוא נמצא אצלך", אמר ר' משה בהתרgestות. ומיד מיהר בעל המלון לצרף אליהם את היהודי הכהן.

"רוזאה אני", פנה הפרץ אל החוכר שלו, "כי אחיך בעל לב טוב והוא. ודאי גם טבעך אינו שונה משלו. בזכות אחיך אשנה את דעתך".

שונה משלה. בזכות אחיך לשכור לחמש שנים, בו במקום כתוב חוזה שכירות לחמש שנים, בו הוא גם מבטיח לספק לחוכר ינות ומספוא לתקופה הקרוובה עד כי ירווח מצבו. תוק כדין סיפר, ממשיכם לפני תומו, שהוא עצמוני כל לא עלה על דעתו לגרש את שוכר המלון. יעצמו משה (זה שהמלונאי רצה שהרבבי יכתוב לו מכתב...) הוא שהסתיתו לך, כי היה בדעתו להשיג מלון זה עבור אחד מקרוביו.

ובוטוח אני שותצליח בדרךך".

היהודי הכהן, למרות שלא הבין עדין מה לו ולאותו משה בלתי מוכר, שמע לדבריו ומהיר לנסוע אליו.

ר' משה, שקרא את המכתב מהצדיק, נתמלא תמייה. מעולם לא ראה את הפרץ עליו מדבר ואות היהודי הנתן בצרה איננו מכיר גם כן. הן הוא עצמו, בעל בית מלון אף הוא לאחר שקרא את המכתב ולא ידע כיצד יוכל למלא את השילוחות הכתובה בו, ביקש מנושא המכתב להתארח במלונו באותו לילה, ונראה מה יולד יום.

צירוף המקרים וrigash את ר' משה. לפתח החל להבין את מטרת מכתבו של הרבי אליו

בשעת לילה מאוחרת נשמעו נקישות על שער בית המלון. בעל בית המלון, ר' משה, קם ממייטתו ופנה לבדוק מי הוא הבא בשעה זו. גם המלונאי המשכן התעורר משנתו

והסתכל החוצה מבعد לחילון. לתדהמתו זיהה באורה הבא את הפרץ שלו, בעל המלון שלו, האיש שהחסידיו הוא נתון כתעת. בטרם יצא ר' משה לפתח את השער מיהר אליו אורחו וגילה את אוזנו מיהו הבא. צירוף המקרים Rigash את ר' משה. לפתח החל להבין את מטרת מכתבו של הרבי אליו. הוא ציווה על היהודי שלעת עתה לא יצא מהחדרו והוא ינסה בinityים לעזרתו. הפרץ נכנס למילון ובעליו הגיע לו מכל טוב. ערך לפניו שולחן עמוס מטעמים, וגם בקבוקי יין לא חסוך, אחר נפנה אל סוסיו האבירים והניח לפניהם מספוא טוב. הוא

א לרבי שניאור זלמן מלראיidi נכנס יהודי כפרי ושפך לפניו את ליבו. "רבי", סיפר איש בקהל בוכים, "יהודי כפרי אני, וכל פרנסתי על מלון קטן שאני חוכר מאת פרץ אחד. לאחרונה נטענו האורחים ונטצטצמה ההכנסה. אין ביידי שלם את דמי השכירות, והפרץ בעל המלון מאיים לגרשני. מה יהיה איפוא על ידי ועל רעיתי? פרץ היהודי בבכי מר כשעינוי זולות דמעות".

היהודי ממשיך ומספר, שלפרץ יש יווץ אישיו היהודי, ושמו משה. הפרץ אינו עושה אפילו צעד אחד בלבד. בטוח הוא המלונאי, שאם ימליץ אותו משה עלי לפניו הפרץ, ודאי יתרצה לו ולא ימש את איומו. הוא מבקש איפוא מהרבי, המפורסם בכל הסביבה ואשר השפעתו הרבה גם על אלה שאינם מחסידיו, שיכתוב מכתב לאוותה ואזני היהודי ויבקש ממנו לדבר עליו טובות באזני הפרץ.

לא חלף يوم אחד והאיש שב לביתו של הרבי בפנים חמוץות וביקש להתקבל אצלו בשנית

הרבי שמע את הבקשה ובו במקום ישוב וכותב מכתב בקשה לר' משה, שימליך טוב בפני הfratz וכו'. המכתב נמסר למילונאי שמצב רוחו התהפק והיה עתה המאושר באדם. מרוב התוצאות לא שת ליבו לראות מה כתוב במכתב ולמי הוא מיועד. לא חלף יום אחד והאיש שב לביתו של הרבי בפנים חמוץות וביקש להתקבל אצלו בשנית. "הן רק אטמול היהת אצל אבי", אמר לו בפליאה בנו של הצדיק, "ומדוע תרצה להכנס שוב?"

סיפור היהודי: טרם עתדו את העיר אטמול פתח את המכתב, והנה: שוד ושרבר! המכתב לא נכתב עבור האיש משה, יועצו של הפרץ, אלא עבור היהודי אחר, שוגם שמו משה, אותו הוא אינו מכיר כלל. מבקש הוא להעמיד את הצדיק על טעותו ולבקו שיתקן את מכתבו ויפנה אותו אל האיש הנכון. "אין דרכו של אבי לטעות", השיב בנו של הרבי בהחלטיות. אני מיעץ לך שלא תאבז זמן. סע מיד ומסור את המכתב לתחודתו,

כוחו של מקום תורה ותפילה

היה זה מחזה קורע לב, לראות את כל הפליטים על מטלאלים המעלים, מתכוונים עס בני ביתם בבית המדרש הגדול. מبعد לפיה, היו הפנים חווים מצער ומכאב, והדמעות חרשו תלמים אורוכים של יגון על הלב חיים. ועל הכל היה הפחד. הפחד הנורא שמא לא יוכל להשתלט על האש בכל, וכל העיר יכולה תשפה באסון הלהבות.

מבعد לחולנות צפו האנשים באש המשותלתת המגעה כבר לרוחבו עמד בית המדרש. הנה, אפשר היה להריח את העשן הקבד שהתרmor מהלהבות שפנו אל בית המדרש. האמנם יאלצו לברוח? גם מאן אבל לאן, לשdots שמעבר לעיר? דמותו של הרבי נראית מבعد לדלת הכנסייה. קולות הבכי והזעקות חדרו באחת. אם הרבי כאן, ישועה ונחמה כאן. כל העינים נתלו בדמותו ההדרורה וכל הפנים הופנו אליו בקשב. הרבי הרים את ידיו אל האש הבוערת ואמר:

"מקובלני, כי במקום תורה ותפלה אין לא רשות לשוטט בו".

בו ברגע שקעה האש, בקול שריקה ירדו הלהבות לארץ וכבו בזה אחר זה. השרפאה הגדולה שכלה חלק מהעיר כבתה. בית המדרש לא נפגע.

אדומים מASH ומשחררים מעשן, לא נתנו מענה לשאלת הנוקבת שנשאה על ידי הפליטים חסרי הבית מאי יבא עזרי? באותו רגע אויומים נשאו כלם את עיניהם אל رب העיר. הוא צוה שכלם יבואו לבית מדרשו שלא נפגע, כי היה אז אורה בואו לא שלטה עדיין האש. אבל היא הלכה והתקרבה במחירות גם לבית המדרש. אולם לאנשים

באחד הימים פרצה שרפה גדולה בעיר. בהירות הבזק התפשטה האש והחלה לאכול את בתיה העז של העירה. הרוח שנשנה סייעה לאש להתפשט, ועד מהרה היה חלק ניכר מהעיר למכולת אש.

איזהו בהלה תרצו צו האנשים ana ana, מניסים לכבות את האש המשותלתת. הם הביאו מים מהנהר ושפכו אותם על לשונות האש האדומות, אבל הלהבות האדירות

היחו זיקות מהמים המועטים שהתויבים יכולים להعبر מהנהר בידיהם. בית אחר בית נשרף, ורכוש היהודי רב ירד לטמיון תוך כדי שעות ספורות.

מבהלים והמומים מצרת פתאום הוציאו האנשים מבתיהם העשנים את המטלאלים שניכלו לחת עם ואשר היו בהשיג יד מייד. הם יצאו לרחובות מתבוננים בעיניהם קמות באש המשותלתת האוכלת את בתיהם ורוכשים, ומותירה אותן בעירום ובוחור כל.

הרחובות מלאו בני אדם בוכים וזועקים לעזורה, כי היו גם קרבות בנפש, אנשים אומללים שניכדו על ידי השרפאה האימה ולא הספיקו להמלט בזמן.

העיר הייתה למכולת אש. השמים מעל,

לא היה מקום אחר, כי לאחר שמהבתים נותרו רק הריסות מפוזחות, היה הרחוב המקומם היחיד בו יכול היה להיות בו, והרחוב לא נתן להם הגנה ומהשאה.

ማמרותיו המשך מועד 1

בכדי שההpicה לא תהא הגורם והסיבה לגלות ישראל, ובפרט לפי מה דאיתא במדרשי שחגנות היה בעצת אברהם שבחר בה במקום היגיינות. ולכן רצח אברהם שלא יתקיים בהם "ואבדתם תקוות שכנותם מהורה", מתוך תקוות שכנותם יחוירו בתשובה. (מתוך הספר "ירימ משה להגה"ץ המשפיע הרב משה וובר ז"ע)

שנה", דור המבול לא היה להם ממי ללמד ואתם יש לכם ממי ללמד, אך איןנו נותן לכם ארכה אלא – ואבדתם מהורה". נמצא שההpicת סדום היא זו שגרמה ל"ואבדתם מהורה מעל הארץ" וגוי שהוא ענין הגלות, ומשם זה מסר אברהם אבינו ע"ה את עצמו לתפלה – להציל את סדום,

הודעה משמחת

המעוניינים
שיעור עברום
תיקון מרון החיד"א
הקדוש להצלחה,
 לרפואה, לרפנסת
ולמציאת הזוג,

יתקשו לטלפון
058-5828284

ולא נושאים תפילה".
מדובר כאן בהצהרה מגוחכת שאינה אלא בדיחה עצובה שהרי מי מעלה על הדעת שהיהודים שעולים על הר הבית ועובדים בכך על פסק ההלכה של הרוב המוחץ של פוסקי הדור, עולמים לשם בכדי לחזות במסגד "אל אקצא" ולא להתפלל שם. וכי המצלמות יתמקדו בשפתותיהם בכדי לודוא שהם לא רוחשוו תפילה?! אילו ראש הממשלה היה מגלת מנהיגות אמיתית הוא היה עוזר נחרצות את העליה להר הבית בכדי להפסיק את מרחץ הדמים שנגרם בעטיו.

והי רצון שנזכה למנהיגות אמיתית שתבואו בדמותו של משיח צדקו שיבוא ויגאלנו במרה בימינו ורק אז יוכל לעלות להר הבית שבית המקדש השלישי פhaar או.

שיאמרו עליו שאיןו שפוי, הוא העמיד פנים כאלו הוא נהנה מהבגדים המפוארים שלבלושים אותו בהם. יצא המלך לרחוב העיר עטור בבדיו החדים בכדי שכל בני עמו יהנו מההרמאות שלהם. האזרחים הנדהמים שחששו להודות שבעצם המלך צודע רק עם תחתונו וגופויתו, העמידו פנים כאילו מתחפלים מופיעים שלגביהם החדשניים. וכך נמשכה ההצעה שעה ארוכה עד שלפתח עילך קטן אחד עזעך: "מלך הולך עירום! המלך הולך עירום! ואז כולם הצטרפו אל קרייתו וצעקו כמהו: "מלך הולך עירום!".

סיפור עמי זה הינו משל לתופעות הזיות שמרתחשות בארצנו ושאף אחד לא מוכן להודות בגיחוך שבhem והנה דוגמא לאחת מהן: "ראש המשללה הכריז בשבוע שיתקיים מצלמות על הר הבית בכדי להוכיח בין השאר שהיהודים שעולים לשם, רק מתייעלים בו

זה קרה השבוע המשך מועד 1